

רב גידל אמר רב!

אישתיק! אביי שתק, ולא השיב לו.

ומספרת הגמרא: **כי אתא, כשבא אביי**⁽⁷⁷⁾, לקמיה, לפני דרבי אבא, ושאל קושיה זו על רב גידל מהמשנה של לחמי תודה, **אמר ליה, רב אבא: בזריקה.** כלומר, יש לחלק בין הנושאים.

הקדמה

לחמי תודה, קדושתם, קדושת הגוף היא, והיא חלה בשעת שחיטה, ובשעת שחיטה עדיין לא הוקבע הפיגול עד הזריקה, לפיכך הוקדש הלחם בשעת השחיטה. בניגוד לאיסור מעילה, שיציאתו בקדשי קדשים או הכנסתו בקדשים קלים, היא בשעת הזריקה. ואותה הזריקה הרי נעשתה בפיגול, והיא קבעה את הפיגול, הילכך סובר רב גידל שזריקה זו שנעשתה בפיגול אינה יכולה

להוציא קדשי קדשים מידי מעילה, ולהביא קדשים קלים לידי מעילה.

ומבואר מדברי רבי אבא, שאין הפיגול נקבע עד הזריקה. ואין בדברים אלו חידוש, ופשוט הוא, כמבואר, שדרשינן "כהרצאת כשר כן הרצאת פסול", ואם חשב בשעת שחיטה מחשבת שלא בזמנו, ובשעת זריקה חשב מחשבת שלא במקומו [או שלא לשמה בחטאת ופסח], אינו פיגול.

אלא, שלולא דברי רבי אבא, היינו סוברים שעד הזריקה אינו פיגול, רק לענין שהאוכלו [אף בתוך זמנו] אינו חייב כרת, אבל, מכל מקום, הוי פיגול ויש עליו "שם" פיגול. ובא רבי אבא לחדש ולומר שאינו פיגול "כלל", ולא חל עליו "שם" פיגול עד שיזרק הדם⁽⁷⁸⁾.

ולכן תירץ, שלחמי תודה נתקדשו, על אף שהקרבת נשחט במחשבת פיגול, הואיל ועדיין אין הקרבן פיגול עד הזריקה. ועל

מפני שביום שמת רבא נולד רב אשי, כמבואר במסכת קידושין [דף עב]. ועיין בהגהות הרש"ש והגיעב"ץ והרד"ל.

78. ראה הערה 34 ספיקת המשנה למלך, האם האוכל את הבשר בין השחיטה להזריקה חייב מלקות משום פיגול. ודעת האחיעזר שבספק זה נחלקו רבי אבא ורב אשי ושאר האמוראים בהמשך הסוגיא, ועל כך דנה הגמרא. אבל החזון איש [ליקוטים למסכת כריתות ס"ק י'] סובר, שלכולי עלמא חל איסור פיגול תיכף אחר השחיטה במחשבת פיגול, והאוכלו לוקה משום הלאו של פיגול.

וכן לכולי עלמא ישרף מיד, כדין פיגול, ולא צריך להשהותו עד שיפסל בפסול גמור של לינה ["עיבור צורה"],

והתוס' מוכיחים מדין חזה ושוק שאף הניתנין לכהנים אין בהם מעילה.

על כן, מפרשים התוס' שקושית רב פפא היא על דרך ההשוואה, כלומר, כשם שזריקת פיגול מביאה את הלחם לידי קדושת הגוף, למרות שהזריקה מרחקת את הקרבן מקדושתו, כמו כן, תביא לידי מעילה.

77. פירוש המיוחס לרש"י. ובספר משנת רבי יעקב מבאר שרב פפא בא לפני רבי אבא, מפני שלא מסתבר שאביי יביא קושית תלמידו לפני רבי אבא.

ולקמן מגיה "אמר ליה רב אשי לרבי אבא", כלומר, אחרי שרבי אבא תירץ "בזריקה", התווכח עמו רב אשי [הקדמון]. ולא יתכן לגרוס: אמר ליה רב אשי לרבא,